

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 1.10.2008 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ivo Lajdy a soudců JUDr. Václava Čapky a Mgr. Petra Andrese odvolání obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22.1.2008, č.j. 53 T 4/2007-3270, a rozhodl takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 tr.ř. se z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek **č á s t e č n ě z r u š u j e**, a to ohledně obžalovaného [REDACTED] v celém rozsahu a ohledně obžalovaného [REDACTED] ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovaný

[REDACTED]

nar. [REDACTED] v [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] důchodce,
soukromý podnikatel,

je v i n e n , ž e

a)

v době od 23.9.2003 do 14.4.2004 společně s [REDACTED] jako
jednatelem společnosti [REDACTED] se sídlem [REDACTED] okres
Znojmo, jako osoba jednající ve prospěch této společnosti

vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byl prodej
100 ks závěrů k vojenské pušce Mauser 98k, které za částku 366.000,- Kč
hodlali prodat firmě [REDACTED] se sídlem v Jihoafrické republice,

ačkoliv mu bylo známo, že předmětné závěry vojenské pušky jsou vojenským
materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. a zařazené v seznamu vojenského
materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se
provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem
a že společnost [REDACTED] neměla povolení Ministerstva průmyslu
a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle
zákona č. 38/1994 Sb.,

b)

v době od 20.11.2003 do 9.4.2004 společně s [REDACTED] jako
jednatelem společnosti [REDACTED] se sídlem [REDACTED] okres
Znojmo, jako osoba jednající ve prospěch této společnosti

vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byla dodávka 14.000.000 ks ostré munice ráže 7,62x39, 955.000 ks cvičné munice ráže 7,62x39, 100.000 ks cvičné munice ráže 7,62x54, 4.000 ks adaptérů pro cvičnou střelbu ze samopalů vzor AK-47, 400 ks adaptérů pro cvičnou střelbu z kulometu vzor RPK a 104 ks adaptérů pro cvičnou střelbu z kulometu vzor PK z Ukrajiny do Iráku, kdy dodavatelem byl podnik pro zahraniční obchod [redacted] se sídlem v [redacted] Ukrajina a kupujícím firma [redacted] se sídlem [redacted] [redacted] USA, oba obžalovaní zprostředkovávali předávání informací a dokumentů k tomuto obchodu mezi ukrajinskou stranou jako prodávajícím a americkou stranou jako kupujícím a obžalovaný [redacted] dne 21.12.2003 uzavřel za [redacted] zastupující státní podnik Ministerstva obrany Ukrajiny [redacted] s [redacted] [redacted] smlouvu o pronájmu letadla, na základě které měla být munice a adaptéry do Iráku přepravovány,

ačkoliv mu bylo známo, že tato munice a adaptéry jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb., zařazeným v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost [redacted] neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

t e d y :

ad a), b) dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které záleželo v organizování zvláště závažného trestného činu a v úmyslném vytváření podmínek pro jeho spáchání, spočívajícího v tom, že bez povolení nebo licence provede zahraniční obchod s vojenským materiálem,

t í m s p á c h a l

ad a), b) přípravu k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 7 odst. 1 tr.zák. k § 124d odst. 1 tr.zák.,

a o d s u z u j e s e

podle § 124d odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 20 (dvaceti) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. a § 50 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému [REDAKCE] dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání s předmětem činnosti zahraniční obchod s vojenským materiálem a v zákazu výkonu jakékoliv funkce a zaměstnání v obchodních společnostech a družstvech s tímž předmětem činnosti, a to na dobu 4 (čtyř) roků.

III. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se obžalovaný [REDAKCE] nově odsuzuje podle § 124d odst. 2 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 60a odst. 1 tr.zák. se obžalovanému [REDAKCE] výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odkládá a zároveň se nad obžalovaným vyslovuje dohled, přičemž podle § 60a odst. 2 tr.zák. se stanoví zkušební doba v trvání 5 (pěti) roků.

Podle § 49 odst. 1 tr.zák. a § 50 odst. 1 tr.zák. se obžalovanému [REDAKCE] dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání

s předmětem činnosti zahraniční obchod s vojenským materiálem a v zákazu výkonu jakékoliv funkce a zaměstnání v obchodních společnostech a družstvech s tímž předmětem činnosti, a to na dobu 10 (deseti) roků.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22.1.2008, č.j. 53 T 4/2007-3270, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným v bodě 1) trestným činem porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 124d odst. 1 tr.zák., v bodech 2–5) přípravou k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 7 odst. 1 tr.zák. k § 124d odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zák. Obžalovaný [REDAKCE] byl uznán vinným v bodě 2) přípravou k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 7 odst. 1 tr.zák. k § 124d odst. 1 tr.zák., v bodě 3) přípravou k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 7 odst. 1 tr.zák. k § 124d odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zák. Uvedených trestných činů se měli dopustit tím, že

1. obžalovaný [REDAKCE]

v době od 1.12.1998 do 10.5.1999 jako předseda představenstva společnosti [REDAKCE]

[REDAKCE], se sídlem v [REDAKCE]

a následně jako místopředseda představenstva společnosti [REDAKCE]

[REDAKCE] se sídlem v [REDAKCE]

zorganizoval dovoz strojního zařízení z Kyrzygie do České republiky, které bylo účelově označeno jako obráběcí stroje pro objemové tváření a zpracování kovů a takto jej deklaroval u Celních úřadů ve Znojmě a Prostějově, přes které bylo strojní zařízení do České republiky dovezeno,

ačkoliv věděl, že předmětné strojní zařízení je vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. a zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 18 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost [REDAKCE] později společnost [REDAKCE] neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

2. obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] společně

v době od 23.9.2003 do 14.4.2004 [REDAKCE] jako jednatel společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] a [REDAKCE] jednající ve prospěch této společnosti

vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byl prodej 100 ks závěrů k vojenské pušce Mauser 98k, které za částku 366.000,- Kč hodlali prodat firmě [REDAKCE] se sídlem v Jihoafrické republice,

ačkoliv jim bylo známo, že předmětné závěry vojenské pušky jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. a zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost [REDAKCE] neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

3. obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] společně

v době od 20.11.2003 do 9.4.2004 [REDAKCE] jako jednatel společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] a [REDAKCE] jednající ve prospěch této společnosti

vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byla dodávka 14.000.000 ks ostré munice ráže 7,62x39, 955.000 ks cvičné munice ráže 7,62x39, 100.000 ks cvičné munice ráže 7,62x54, 4.000 ks adaptérů pro cvičnou střelbu ze samopalů vzor AK-47, 400 ks adaptérů pro cvičnou střelbu z kulometu vzor RPK a 104 ks adaptérů pro cvičnou střelbu z kulometu vzor PK z Ukrajiny do Iráku, kdy dodavatelem byl podnik pro zahraniční obchod [REDAKCE] se sídlem v [REDAKCE] a kupujícím firma [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] oba obžalovaní zprostředkovávali předávání informací a dokumentů k tomuto obchodu mezi ukrajinskou stranou jako prodávajícím a americkou stranou jako kupujícím a obžalovaný [REDAKCE] dne 21.12.2003 uzavřel za [REDAKCE] zastupující státní podnik Ministerstva obrany Ukrajiny [REDAKCE] s [REDAKCE] smlouvu o pronájmu letadla, na základě které měla být munice a adaptéry do Iráku přepravovány,

ačkoliv jim bylo známo, že tato munice a adaptéry jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb., zařazeným v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost [REDAKCE] neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

4. obžalovaný [REDAKCE]

v přesně nezjištěné době od počátku roku 2001 do konce měsíce května 2002 jako jednatel společnosti [REDAKCE]

vyvíjel činnost k uskutečnění obchodu, jehož předmětem měl být nákup střelných zbraní – 310 ks pušek SVT 40, 1.250 ks samopalů zn. Thompson vz. 1922, 3.020 ks samopalů Thompson vz. 1928, 2.010 ks pušek Mauser 98k, 7 ks kulometů MG 42, 150 ks kulometů ZB 30, 1.010 ks pušek vz. 24, 326 kulometů MG 34, 230 ks kulometů Maxim, 1.010 ks karabin z roku 1938, 510 ks karabin SKS, 210 ks kulometů RPD, 1.010 ks pistolí – kulomet PPS, 210 ks kulometů DP, 210 ks

kulometů DPM, 1.010 ks pistolí Valter P-38, 1.010 ks pistolí Parabelum P-08, 1.010 ks pistolí Štar B, 1.010 ks pistolí Nagan a 1.010 ks pistolí TT, které měl v úmyslu za částku 2.434.120,- USD zakoupit od Státního hospodářského a rozpočtového podniku zahraničního obchodu [REDAKCE]
[REDAKCE] a to na základě smlouvy č. STE 5-43-K/KE-2002 ze dne 29.4.2002,

ačkoliv mu bylo známo, že předmětné střelné zbraně jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost [REDAKCE] neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

5. obžalovaný [REDAKCE]

v přesně nezjištěné době od poloviny roku 2003 do měsíce dubna 2004 jako jednatel společnosti [REDAKCE]

vyvíjel činnost k uskutečnění obchodu, jehož předmětem měla být dodávka strojního zařízení na výrobu munice ráže 12,7 mm z České republiky firmě [REDAKCE]
[REDAKCE] přičemž dne 29.2.2004 uzavřel s odběratelem předběžnou smlouvu, ve které se zavázal poskytnout seznam strojního vybavení pro projekt 12,7, podepsat smlouvu a dodat veškeré nasmlouvané strojní zařízení a vybavení,

ačkoliv mu bylo známo, že předmětné strojní zařízení je vojenským materiálem podle § 5 zákon ač. 38/1994 Sb. zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 18 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb. a že společnost [REDAKCE] neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.

Za to byl obžalovaný [REDAKCE] odsouzen podle § 124d odst. 2 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobodu v trvání čtyř roků a devíti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr.zák. zařazen do věznice s dozorem. Obžalovaný [REDAKCE] byl odsouzen podle § 124d odst. 2 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 58 odst. 1, § 60a odst. 1 tr.zák. mu byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen, nad obžalovaným byl vysloven dohled a podle § 60a odst. 2 tr.zák. byla stanovena zkušební doba tří roků.

Proti uvedenému rozsudku podali obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] odvolání, která byla následně prostřednictvím jejich obhájců i písemně odůvodněna. Obžalovaný [REDAKCE] ve svém odvolání zpracovaném obhájcem JUDr. Dagem Sedláčkem uvedl, že uvedený rozsudek napadá ve výroku o vině pod body 2) – 3), když namítá nesprávnost právních závěrů soudu prvního stupně. Pokud jde o jednání popsané pod bodem 2) napadeného rozsudku, obžalovaný namítl, že má za to, že závěry ke zbraním značky Mauser jsou naprosto běžnými zbraněmi užívanými v civilním sektoru, navíc společnost Truvelo tyto závěry kupovala výlučně pro účely výroby loveckých, tedy civilních zbraní. Obhajobu obžalovaného v tomto směru navíc podpořil dle odvolatele i svědek [REDAKCE]. Dále obžalovaný namítl, že pouze zajišťoval komunikaci mezi JAR, resp. společností [REDAKCE] a spoluobžalovaným [REDAKCE] a jeho vlastní jednání žádným způsobem neovlivnilo průběh tohoto obchodu. Má tedy za to, že v tomto případě absentuje jak objektivní, tak i subjektivní stránka trestného činu dle § 124d tr.zák. Pokud jde o jednání popsané pod bodem 3) výroku o vině napadeného rozsudku, odvolatel uvedl, že není sporu o tom, že se jedná o vojenský materiál. Nicméně namítl, že dodavatelem munice měla být společnost [REDAKCE] pro kterou spoluobžalovaný [REDAKCE] v té době pracoval. Závěry nalézacího soudu o tom, že tento obchod měl být uskutečněn společností [REDAKCE] jsou chybné. V okamžiku, kdy bylo jasné, že licence pro společnost Valenter nebudou zařízeny, oba obžalovaní od dalších kroků směřujících k uskutečnění zahraničního obchodu mezi [REDAKCE] na jedné straně a společností [REDAKCE] na straně druhé. Obžalovaný [REDAKCE] pak zajistil jiného dodavatele, a to společnost z Ukrajiny

██████████ a tudíž je evidentní, že mezi smluvními stranami nefigurovali ani odvolatel ani spoluobžalovaný ██████████. Jejich rolí bylo pouze zprostředkování zahraničního obchodu mezi smluvními stranami dvou cizích států. V tomto směru odvolatel namítl, že za takové jednání nemůže být trestně odpovědný, neboť zprostředkování předmětného obchodu není zahrnuto v příslušné skutkové podstatě trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Obžalovaný ██████████ tedy navrhl, aby napadený rozsudek byl podle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. zrušen a poté aby byl obžaloby pro skutky uvedené pod body 2) a 3) obžaloby v plném rozsahu zproštěn dle § 226 písm. b) tr.ř.

Obžalovaný ██████████ ve svém odvolání písemně zpracovaném obhájcem JUDr. Milanem Bedrošem uvedl, že toto směřuje proti výroku o vině a trestu předmětného rozsudku. Pokud jde o bod 1) rozsudku, namítl, že nebyla prokázána subjektivní stránka příslušné skutkové podstaty trestného činu, neboť obžalovaný si nebyl vědom toho, že výrobní linka byla skutečně vojenským materiálem. Předmětná linka nebyla dovezena za účelem výroby vojenského střeliva, což vyplývá nejen z výpovědi obžalovaného, ale také z výpovědí svědků ██████████, ██████████ a ██████████. Dále obžalovaný poukázal na časové souvislosti a v té souvislosti i na to, že obžalovaný požádal prostřednictvím společnosti ██████████ o dovoz některých komponentů odlišných od předmětných linek, které považoval za materiál, který by mohl být považován za vojenský, což svědčí o tom, že samotné linky za vojenský materiál nepovažoval. Poukázal rovněž na to, že v základací smlouvě společnosti ██████████ byl jasně vyjádřen účel společnosti a předmět podnikání jako výroba civilních a loveckých nábojů. Dále uvedl, že i předmětní znalci v této věci připustili, že předmětná linka je svou povahou univerzální, její účelové určení nelze zcela přesně stanovit a zůstává tak otázkou, do jaké míry je obžalovaný jako laik odpovědný za to, že dovezl materiál, u kterého je jeho posouzení coby vojenského materiálu předmětem sporu mezi lidmi z oboru. Samotná linka navíc nebyla schopna provozu, neboť nebyla osazena právě stroji a technologiemi, které by umožnily výrobu. Obžalovaný tedy k tomuto bodu shrnul, že se nepodařilo na jisto postavit, zda byl skutečně zasažen zákonem chráněný objekt, tedy že předmětná linka byla skutečně vojenským materiálem, a nebyl rovněž prokázán jeho úmysl,

nebyl tak zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a soud učinil nesprávný závěr o tom, že předmětná linka je vojenským materiálem. V tomto bodu navrhl obžalovaný provést revizní znalecký posudek na předmětnou linku, dále přeslechnout svědky [REDAKCE] a přeslechnout znalce Ing. Tomáše Kopřivu a Ing. Zdeňka Lidmilu. Pokud jde o bod 2) výroku rozsudku, má odvolatel za to, že soud prvního stupně jednak nesprávně posoudil skutkový stav věci a jednak učinil nesprávný závěr o trestnosti jednání odvolatele. Poukázal na to, že předmětný obchod popsany v tomto bodě se neuskutečnil a navíc závěry by bylo možno legálně vyvézt, kdyby před vývozem do JAR prošly zkušebnou Českého úřadu zkoušení zbraní a střeliva. Zopakoval podstatnou část své vlastní výpovědi k tomuto bodu s tím, že v případě podpisu předmětné smlouvy a dodání peněz by zbraně byly demontovány a prošly by zkušebnou a poté by byly legálně vyvezeny jako civilní materiál. Soud naprosto nepochopitelně předjímal skutečnosti, které nikdy nenastaly, a dovodil, že obžalovaný by zboží vyvezl, aniž by jej nechal označit zkušebnou, což ovšem nebylo obžalovanému prokázáno. Samotná skutečnost, že v době podpisu smlouvy toto zboží bylo po právní stránce stále vojenským materiálem, na tom nemůže nic změnit. Dále odvolatel namítl, že v tomto bodě se soud důsledně nevypořádal s otázkou zániku trestnosti tohoto činu ve smyslu § 7 odst. 3 tr.zák. a má za to, že v předmětném bodě jeho jednání vůbec nebylo trestným činem, a i pokud by tomu tak bylo, pak by jeho trestnost zanikla ve smyslu § 7 odst. 3 tr.zák. V tomto bodě pak obžalovaný navrhl přeslechnutí svědka [REDAKCE]. Pokud jde o bod 3) výroku rozsudku, pak obžalovaný poukázal na vývoj celého obchodního případu, kdy zpočátku materiál, který měl být předmětem dodávky, měl být do Iráku dodán z České republiky, a to prostřednictvím společnosti [REDAKCE] obžalovaný tedy nejednal jako zástupce společnosti [REDAKCE] ale jako osoba zplnomocněná společností Valenter, která měla příslušná povolení k obchodu s vojenským materiálem včetně povolení pro vývoz do Iráku, které bylo žádáno speciálně pro tento účel. Následně pak poté, co měl být obchod přenechán ukrajinskému obchodnímu partnerovi, již obžalovaný figuroval ve věci pouze jako prostředník, který umožňoval komunikaci mezi ukrajinským dodavatelem a americkým odběratelem. Obžalovaný sám tak byl toliko v postavení pouhého zprostředkovatele obchodu. V tomto směru poukázal na text ustanovení § 2 odst. 2 zák. č. 38/94 Sb. v dnešním

znění, kde je uvedeno, že za obchod s vojenským materiálem se pro účely tohoto zákona považuje mimo jiné také zprostředkovatelská činnost. Ve znění platném v době, kdy se obžalovaný svého jednání měl dopustit, však slova zprostředkovatelská činnost nebyla v zákoně vůbec obsažena a toto bylo do textu zákona vtěleno až zákonem č. 357/2004 Sb., který nabyl účinnosti 9.6.2004. Případná trestnost jednání obžalovaného tedy musí být posuzována podle právní úpravy platné v době, kdy se obžalovaný měl svého jednání dopustit, a to nejen ve vztahu k normám trestního práva, ale také ve vztahu k zák. č. 38/94 Sb. Z těchto důvodů tedy má obžalovaný za to, že jeho jednáním nebyla naplněna objektivní stránka, neboť se svého jednání dopustil způsobem, který neodporoval tehdy platným normám a navíc ani nejednal v úmyslu spáchat předmětný trestný čin. Obžalovaný měl po celou dobu za to, že jen pomáhá svým obchodním partnerům a nepotřebuje k tomuto zprostředkování žádná povolení vzhledem k tomu, že zboží nepřechází hranice ČR a obžalovaný není subjektem příslušných smluv. Celou transakci tak považoval za běžný obchodní případ. Pokud soud prvního stupně k této otázce v napadeném rozsudku uvedl, že obchodem s vojenským materiálem se rozumí také nakládání s vojenským materiálem v zahraničí osobami oprávněnými podle tohoto zákona a dále, že termín zprostředkování lze podřadit pod přenos informací, pak obžalovaný poukázal na to, že výklad předmětného ustanovení § 2 citovaného zákona 38/94 Sb. je natolik sporný, neurčitý a nejasný, že označit jeho jednání za trestné na základě takto vágních a výkladově sporných norem je protiústavní a je v rozporu se zásadou určitosti a srozumitelnosti práva. K tomuto bodu pak navrhl, aby byl vyslechnut svědek [REDACTED]

Pokud jde o jednání popsané pod bodem 4) výroku rozsudku, pak obžalovaný namítl, že samotná smlouva, která byla k předmětnému obchodu uzavřena, obsahuje ve svém textu odkládací podmínku spočívající v předložení povolení importní licence na vojenský materiál, přičemž z tohoto ustanovení zcela jednoznačně vyplývá, že celá transakce se uskuteční jen za předpokladu, že obžalovaný ukrajinskému dodavateli předloží povolení k dovozu vojenského materiálu a bez takového podkladu se celý obchod nebude realizovat. Teprve poté, co se dovoz vojenského materiálu takto zamýšleným legálním způsobem

obžalovanému nepodařilo realizovat prostřednictvím společnosti [REDAKCE] následně byl obchod realizován zcela legálně přes společnost [REDAKCE] která měla všechna potřebná povolení a licence. Obžalovaný má za to, že z provedených důkazů je zcela zřejmé, že na základě zmíněné smlouvy obchod nebyl realizován, a to proto, že obžalovaný nezískal příslušná povolení. Záležitost je tedy možno posoudit v zásadě dvěma možnostmi, buď tak, že šlo o předčasně dokonané jednání, když k naplnění skutkové podstaty postačil být jen projev vůle ve smlouvě o smlouvě budoucí, který směřoval k uzavření smlouvy, a pokud tedy tímto způsobem byl čin dokonán, pak se na něj musí použít také beneficium pro pachatele uvedené v § 66 tr.zák. a nebo, pokud by jednání obžalovaného bylo toliko přípravou, pak se soud prvního stupně nevypořádal s otázkou, zda k zániku trestnosti nemohlo dojít podle § 7 odst. 3 písm. a) tr.zák., když ze všech okolností je zřejmé, že obžalovaný chtěl obchod uskutečnit legálně nebo vůbec, a když zjistil, že obchod nebude možné realizovat, od jeho dokonání upustil. Zákonem chráněný objekt tak nebyl jednáním obžalovaného vůbec zasažen, nebyly nijak ohroženy zájmy státu a vůči obžalovanému je tvrdě aplikována trestní norma, ačkoliv podle názoru obhajoby mělo být takové jednání posouzeno toliko jako přestupek. V tomto směru navrhl obžalovaný opětovně přečíst listinu – kontrakt č. STE-5-43-K/Ke-2002.

Pokud jde o bod 5) výroku o vině napadeného rozsudku, má obžalovaný za to, že se skutkový stav nepodařilo zjistit bez důvodných pochybností a v tomto směru obžalovaný namítl, že došlo ke směšování několika samostatných dějových linií, které byly orgány činnými v trestním řízení poskládány do umělých a neexistujících souvislostí. Obžalovaný uvedl, že předmětná smlouva byla jakýmsi vybočením z plánovaného scénáře, když tato smlouva byla vytvářena bez jeho vědomí a jednalo se o aktivitu spoluobžalovaného [REDAKCE]. Svým vlastním jednáním v Praze pak ukrajinští partneři na obžalovaného [REDAKCE] vytvořili tlak, aby muži, kterého označovali jako [REDAKCE] příslibil dovoz linky, obžalovaný byl takovým postupem zaskočen, neboť [REDAKCE] ani příslušnou společnost [REDAKCE] [REDAKCE] do toho okamžiku vůbec neznal, přesto vyhověl. Došlo tak ke spojení dvou záležitostí původního projektu 12,7 tak, jak byl zamýšlen, tj. kooperace s Ukrajinou, a k jednání s [REDAKCE] o jakési předběžné smlouvě. Nebylo nikdy postaveno

na jisto, co skutečně mělo být obsahem smlouvy s dr. Jabirem a zda taková osoba skutečně existuje. Obžalovaný tak byl uznán vinným za jednání, kterému sám nepřikládal v dané chvíli žádný význam, neboť od počátku věděl, že se žádná smlouva realizovat nebude. Za těchto okolností tedy nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. V tomto směru obžalovaný navrhl opětovně vyslechnout svědka [REDAKCE] a dále výslech svědka [REDAKCE]. V další části svého odvolání pak obžalovaný opětovně upozornil na kolizi norem mezi § 124d zák. č. 140/64 Sb. a § 25 zák. č. 38/94 Sb. s tím, že skutková podstata jak předmětného trestného činu, tak správního deliktu, je vymezena v podstatě totožně a neexistuje kritérium, které by je od sebe odlišovalo. Nelze tak tedy nijak logicky zdůvodnit, proč by v obžalobě uvedené jednání obžalovaného mělo být posuzováno jako trestný čin podle § 124d tr.zák. a proč není možné postupovat podle § 25 zák. č. 38/94 Sb. Uvedená kolize norem je natolik závažná z hlediska právní jistoty, ochrany dobré víry, srozumitelnosti a předvídatelnosti práva, že je za hranicí ústavnosti. Odvolatel má za to, že soud prvního stupně předmětnou otázku nevyřešil správně, pokud trestnost jednání obžalovaného dovodil z pohledu materiální stránky a míry společenské nebezpečnosti. Dále obžalovaný poukázal na to, že práva a povinnosti adresátů práva v příslušném zákoně č. 38/94 Sb. jsou do té míry nejasná a nesrozumitelná, že je to argumentem proti ústavnosti ustanovení § 124d tr.zák. V další části svého odvolání pak obžalovaný namítl, že i pokud by výrok o vině byl správný a zůstal beze změn, pak má za to, že trest uložený soudem prvního stupně je neadekvátní a nepřiměřeně přísný. Poukázal na to, že pouze první z pěti skutků byl dokonán, ostatní zůstaly ve fázi přípravy, od spáchání prvního skutku uplynula doba téměř deseti let, přičemž obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v polovině sazby. Takto vyměřený trest považuje za nezákonný, a to i s ohledem na absenci následku, kdy jeho jednáním nebyla způsobena žádná faktická škoda a jeho jednání mohlo mít jen ohrožující charakter. Dále poukázal na svoji sociální situaci a sociální situaci své rodiny, kdy v únoru 2008 se mu narodilo dítě, o které se stará se svou manželkou, která je liberijskou občankou, která však nerozumí dostatečně česky. Přitom současně pečují o další tři nezletilé děti a nemohoucí matku obžalovaného, která je dlouhodobě upoutána na invalidní vozík, má ochrnuté končetiny a neobejde se bez asistence třetí osoby. Přímý výkon trestu tak bude mít především negativní

dopad na rodinu obžalovaného, kdy výchova a výživa čtyř dětí a péče o nemohoucí matku bude záviset na manželce obžalovaného, která se však jen s obtížemi orientuje v prostředí, které je pro ni cizí. Dále obžalovaný poukázal na to, že pobýval v zadržovací vazbě v Libérii, následně byl při dobrovolném návratu do České republiky zadržen v Belgii, kde strávil 2 měsíce ve vydávací vazbě, a poté ještě 18 měsíců ve vazbě v České republice. Byl dehonestován veřejnými sdělovacími prostředky a je šikanován za to, že se nenechal protiprávně vydírat pracovníky BIS, kteří po něm chtěli jako fyzické osoby „odsypat“, kdy celé trestní řízení bylo vyvoláno jejich osobní mstou. Jeho majetek je v celém rozsahu obstaven exekucemi a následky trestního řízení a pobytu ve vazbě měly i závažný vliv na vztahy v rodině obžalovaného. Po propuštění z vazby bez jakýchkoliv komplikací spolupracoval s probační a mediační službou a nakonec jeho chování bylo i v době výkonu vazby hodnoceno jako bezproblémové. Obžalovaný tedy navrhl, aby napadený rozsudek byl změněn tak, že obžalovaný bude obžaloby zproštěn, příp. pokud bude výrok o vině potvrzen, aby byl přiměřeně snížen uložený trest.

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v rámci veřejného zasedání před odvolacím soudem uvedl, že považuje obě podaná odvolání za nedůvodná, když má za to, že všechny námitky, které obžalovaní v těchto odvoláních podali, jsou opakováním jejich obhajoby uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně, když s touto argumentací se již vypořádal soud prvního stupně v napadeném rozsudku. Pokud jde o návrhy na doplnění dokazování, které obžalovaný [REDAKCE] ve svém odůvodnění odvolání vznesl, jde v podstatě o opakování důkazů, které již provedl soud prvního stupně a v opravném prostředku není ani naznačeno, k jakým skutečnostem by tyto důkazy měly svědčit. Za těchto okolností tedy státní zástupce navrhl, aby odvolání obou obžalovaných byla podle § 256 tr.ř. zamítnuta.

Vrchní soud v Olomouci jakožto soud odvolací především konstatuje, že obě podaná odvolání byla podána osobami oprávněnými (§ 246 odst. 1 tr.ř.) a ve lhůtě naznačené v ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř. Oba opravné prostředky také splnily v podstatných bodech náležitosti obsahu odvolání ve smyslu § 249 odst. 1 tr.ř. Odvolací soud tedy z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal ve vztahu

k jednotlivým odvolatelům podle hledisek uvedených v ustanovení § 254 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly odvoláními napadeny, a to důsledně z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které odvoláními nebyly vytýkány, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána.

Po přezkoumání napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo, v naznačeném směru a rozsahu, pak odvolací soud konstatuje, že řízení ani rozsudek samotný netrpí žádnými závažnými vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup podle § 258 odst. 1 písm. a), b) tr.ř. V tomto řízení byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit práva obžalovaných na obhajobu a ta, která mají zajistit řádné objasnění věci. Obžaloba byla podána pro skutky, které jsou předmětem sděleného obvinění a ty jsou rovněž totožné se skutky popsány ve výrokové části napadeného rozsudku. Důkazy, které v tomto řízení byly provedeny, byly realizovány zákonným způsobem, a jednalo se tedy o důkazy procesně relevantní. Rovněž nelze pominout, že obhajoba obou obžalovaných byla od počátku jejich stíhání zajištěna prostřednictvím jejich obhájců a nedošlo tak ke zkrácení jejich práv na obhajobu. V daných souvislostech nelze přehlédnout, že obžalovaní ani ve svých odvoláních ani v průběhu odvolacího řízení před vrchním soudem nenamítli jakékoliv procesní vady, které by vedly k porušení jejich práv na obhajobu či k zásadním porušením těch ustanovení trestního zákona, které mají zajistit řádné objasnění věci. Pokud jde o vlastní napadený rozsudek tak, jak byl písemně vyhotoven a doručen procesním stranám, tento splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr.ř. z hlediska struktury rozsudku a ustanovení § 125 tr.ř. stran jeho odůvodnění, když je z něj zřejmé, které skutečnosti vzal soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Je z něj rovněž patrné, jak se vypořádal s konkrétní obhajobou obžalovaných a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení.

Vrchní soud v Olomouci po přezkoumání věci dospěl k závěru, že rozsah dokazování, jež ve věci bylo nalézacím soudem provedeno, je třeba považovat

za dostačující k objasnění věci v rozsahu nezbytném z hlediska uvedeného v ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř. (zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí). Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které mohly přispět k objasnění věci, či že by provedené důkazy nehodnotil řádně a důsledně, způsobem požadovaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. V tomto směru odvolací soud zdůrazňuje, že pokud obžalovaný [REDAKCE] navrhl ve svém odvolání opakování důkazů provedených již soudem prvního stupně (přeslechnutí svědků [REDAKCE] [REDAKCE] přeslechnutí znalců Ing. Tomáše Kopřivy, Ing. Zdeňka Lidmily, či čtení listiny „kontrakt č. STE-5-43-K/Ke-2002“ vztahujícím se k bodu 4/ rozsudku), nespecifikoval, z jakého konkrétního důvodu by tyto důkazy měly být opakovány, jaké nové skutečnosti by z těchto důkazů měly být nově zjištěny a proč z těchto důkazů nevyplynuly již při jejich provádění v řízení před soudem prvního stupně. Za těchto okolností ani odvolací soud neměl žádný důvod zmíněné důkazy opakovat, když takový postup pro své rozhodnutí považoval za nadbytečný a neúčelný, a proto návrhy obžalovaného na opakování těchto důkazů zamítl. Stejně tak zamítl návrh obžalovaného [REDAKCE] na výslech svědka [REDAKCE] když i s tímto důkazem se již soud prvního stupně v napadeném rozsudku vypořádal (viz str. 61 písemného vyhotovení napadeného rozsudku) a v tomto směru je třeba zopakovat, že soud prvního stupně učinil veškerá možná opatření k osobnímu výslechu svědka [REDAKCE] nicméně osobní účast jmenovaného se v řízení před soudem nepodařilo zajistit a skutečnosti, které měly vyplynout z výpovědi tohoto svědka, byly zjištěny z jiných důkazů, a to nejen z výpovědí obou obžalovaných, ale i svědka [REDAKCE] listinných důkazů a odposlechů telekomunikačního provozu. Odvolací soud přisvědčil názoru soudu prvního stupně, že za této důkazní situace, kdy skutečnosti vztahující se k předmětnému jednání obžalovaného [REDAKCE] pod bodem 5) byly dostatečně objasněny celou řadou na sobě nezávislých objektivních důkazů, by bylo nadbytečné provádění výslechu citovaného svědka.

Dále odvolací soud konstatuje, že námitky vznesené oběma obžalovanými v jejich odvolání jsou v podstatě totožné s těmi, které uplatnili již v řízení před nalézacím soudem. S těmito námitkami se vesměs již nalézací soud vypořádal

v rámci vyhodnocení obhajoby jednotlivých obžalovaných a své závěry v tomto směru zcela logicky a konkrétně odůvodnil. Se způsobem hodnocení důkazů ze strany nalézacího soudu, stejně jako se způsobem, jakým se vypořádal s obhajobou obžalovaných, se pak odvolací soud v podstatě ztotožnil a je možno proto odkázat na příslušné pasáže napadeného rozsudku vztahující se k jednotlivým bodům výroku o vině. Nalézací soud se v těchto částech zcela konkrétně vypořádal ve vztahu k jednotlivým skutkům se všemi důkazy, které jednání pod těmito body obžalovaných mohly objasnit a v kontextu s obsahem těchto důkazů se vypořádal rovněž s uplatněnou obhajobou jednotlivých obžalovaných.

Skutková zjištění nalézacího soudu vztahující se ke všem bodům výroku o vině napadeného rozsudku považuje odvolací soud za správná a vycházející z řádného vyhodnocení všech provedených důkazů jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné návaznosti. Způsobu, jakým nalézací soud tyto důkazy hodnotil, nelze ničeho vytknout, je totiž logický a v souladu s obsahem jednotlivých provedených důkazů. Také závěry, jež na základě vyhodnocení důkazů nalézací soud k jednotlivým bodům výroku o vině učinil, jsou odpovídající a bez jakýchkoliv vnitřních rozporů či nesrovnalostí.

Pokud jde o bod 1) výroku o vině bylo jednotlivými důkazy, jež specifikoval nalézací soud zejména na straně 22-23 písemného vyhotovení rozsudku prokázáno, že předmětné stroje nutno považovat za vojenský materiál ve smyslu zák. č. 38/94 Sb. a prováděcí vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 89/94 a obhajoba obžalovaného [REDAKCE] byla v tomto směru zcela jednoznačně vyvrácena.

Stejně tak ve vztahu k jednání pod bodem 2) výroku o vině nalézací soud na str. 32-33 správně uzavřel, že předmětné závěry k vojenské pušce Mauser 98 K jsou vojenským materiálem ve smyslu výše citovaných předpisů. Pokud se obžalovaný [REDAKCE] dovolával výpovědi svědka [REDAKCE] je třeba upřesnit, že i tento svědek jednoznačně potvrdil, že předmětná puška Mauser 98 K je vojenským materiálem, a to až do doby, než by byla předložena na zkušebnu Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva a než by byla opatřena po přezkoušení značkou CIP.

Nelze v této souvislosti přehlédnout, že dle jmenovaného svědka by musela být zmíněná zbraň předložena zkušebně celá, přičemž z provedených důkazů nebylo zjištěno nic, co by předložení těchto zbraní zkušebně bránilo. Přesto obžalovaní žádný takový krok neučinili a takový jejich záměr nevyplývá ani ze záznamů telefonických hovorů. V této souvislosti nelze přehlédnout ani do jisté míry rozpornou obhajobu obou obžalovaných, kdy obžalovaný [REDAKCE] namítá, že by zbraně před vývozem prošly zkušebnou, avšak obžalovaný [REDAKCE] se hájí tím, že předmětné zbraně (resp. závěry těchto zbraní) nejsou vůbec vojenským materiálem (pak by ovšem nebyl ani žádný důvod pro jejich předložení příslušné zkušebně). Lze uzavřít, že v době, kdy obžalovaní jednali způsobem popsáním v bodě 2) výroku o vině, šlo v případě závěrů k předmětné pušce Mauser o vojenský materiál a že obžalovaní si této skutečnosti museli být vědomi z důvodů, na něž poukázal již nalézací soud.

Pokud jde o bod 3) výroku o vině, v tomto případě nebylo žádných pochyb o tom, že předmětem obchodu v tomto případě byl vojenský materiál ve smyslu výše citovaných právních předpisů. Nalézací soud se velmi pečlivě zabýval obhajobou obžalovaných, že šlo o obchod, který měla uskutečnit společnost [REDAKCE] a jeho závěr, že od určité fáze již šlo o kroky činěné mimo tuto společnost je správný. Obžalovaný [REDAKCE] připustil, že určité kroky činil spoluobžalovaný [REDAKCE] za společnost [REDAKCE] což je pak v souladu i s dalšími důkazy, ať již záznamy telefonních hovorů či listinami – zejména smlouvou o pronájmu letadla či objednávkou na čtyři miliony kusů nábojů (viz str. 46 písemného vyhotovení napadeného rozsudku). Pokud obžalovaní namítali, že jako zprostředkovatelé nemohli být trestně odpovědní, když zprostředkování se v textu zák. č. 38/94 Sb. objevilo až v novele zákonem č. 357/2004, je třeba takovou obhajobu odmítnout, neboť již v době, kdy se obžalovaní dopustili předmětného jednání, považoval § 2 zák. č. 38/94 Sb. za obchod s vojenským materiálem také písemný projev vůle směřující k uzavření smlouvy, jakož i s tím související přenos informací a reklamu. Dle názoru odvolacího soudu tedy nedošlo zmíněnou novelou k rozšíření výčtu jednání, jež je nutno považovat za obchod s vojenským materiálem, ale pouze o upřesnění pojmů, neboť zprostředkování obchodu nepochybně lze podřadit rovněž

pod pojem přenos informací, který již byl součástí citovaného ustanovení v době před zmíněnou novelou.

V případě jednání pod bodem 4) výroku o vině pak odvolací soud přisvědčil plně argumentaci nalézacího soudu v tom směru, že obžalovaný se předmětného jednání dopustil v době, kdy jeho obchodní společnost neměla příslušné povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem. Nebyla tak oprávněna vyvíjet jakoukoliv činnost k uzavření smluv stran obchodu s vojenským materiálem ve smyslu zák. č. 38/94 Sb. a na tom nemění nic ani zahrnutí odkládací podmínky do textu smlouvy. Pokud obžalovaný namítal, že zánikem trestnosti jednání popsaného v tomto bodě pak má odvolací soud za to, že jde o námitky nedůvodné. Je skutečností, že k dokonání předmětného trestného činu v tomto bodě nedošlo, a proto ani nelze aplikovat na zánik trestnosti tohoto jednání ustanovení § 66 tr.zák. o účinné lítosti. Trestnost přípravy k trestnému činu (jak jednání správně posoudil nalézací soud) pak nezanikla ani ve smyslu ustanovení § 7 odst. 3 písm. a) tr.zák., neboť podmínky zmíněného zákonného ustanovení splněny nebyly. Není totiž pravdou, že zákonem chráněný objekt nebyl vůbec zasažen a že tudíž obžalovaný již tím, že upustil od dalšího jednání směřujícího k spáchání trestného činu, již vlastně odstranil i hrozící nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému zákonem z podniknuté přípravy (§ 7 odst. 3 písm. a/ tr.zák). Je totiž třeba připomenout, že objektem trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 124d tr.zák. je zájem státu na kontrole zahraničního obchodu s vojenským materiálem a na dodržování podmínek provádění takového obchodu. Tím že obžalovaný se bez příslušného povolení dopustil jednání, jež je nutno v souladu se zák. č. 38/94 Sb. považovat za zahraniční obchod s vojenským materiálem (přestože ve skutečnosti k dokonání předmětného trestného činu nedošlo a jednání obžalovaného zůstalo ve fázi přípravy k trestnému činu), již narušil výše zmíněný objekt (zejména zájem státu na tom, aby měl přehled o tom, které subjekty mohou připravovat či provádět příslušné zahraniční obchody s vojenským materiálem). Za těchto okolností samotný fakt, že obžalovaný od určité fáze již nepokračoval v dokončení vlastního obchodu s vojenským materiálem, automaticky neznamená odstranění nebezpečí, které vzniklo

z předchozího jednání zájmu chráněného zmíněnou skutkovou podstatou trestního zákona. Protože pak obžalovaný neučinil o přípravě k trestnému činu příslušné oznámení ve smyslu § 7 odst. 3 písm. b) tr.zák., nemohlo dojít k zániku trestnosti jeho jednání ani ve smyslu tohoto ustanovení.

Pokud jde o jednání pod bodem 5) výroku o vině napadeného rozsudku, i zde je třeba námitky obžalovaného [REDAKCE] vyhodnotit jako nedůvodné, když bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný se předmětného jednání dopustil a to za situace, kdy jeho obchodní společnost nedisponovala příslušným povolením k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zák. č. 38/94 Sb. Je pak zcela irelevantní, zda se tak stalo skutečně z důvodů, na které v odvolání obžalovaný poukazuje, či z důvodů jiných.

Odvolací soud tedy uzavírá, že ve všech pěti bodech výroku o vině napadeného rozsudku učinil nalézací soud úplná a správná skutková zjištění a nepochybil, pokud následně jednání obžalovaného [REDAKCE] právně kvalifikoval v bodě 1 jako trestný čin porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst.1 tr.zák. a v bodech 2) až 5) pak jako přípravu k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 7 odst. 1 tr.zák. k § 124d odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zák (když správně dovodil, že tohoto jednání se obžalovaný dopustil opětovně, přičemž tato skutečnost spolu s množstvím vojenského materiálu a délkou doby předmětného jednání spolu pro svou závažnost podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost a podmiňují tak použití vyšší trestní sazby). V této souvislosti nutno rovněž doplnit, že otázkou údajné kolize ustanovení § 124d tr.zák. a § 24 zák. č. 38/94 Sb. se zabýval již nalézací soud a tuto otázku dle názoru soudu odvolacího vyřešil správně, přičemž s jeho argumentací na str. 60 písemného vyhotovení napadeného rozsudku lze souhlasit. Za této situace tedy odvolací soud uzavírá, že odvolání obžalovaného [REDAKCE] pokud směřovalo do výroku o vině napadeného rozsudku, neshledal důvodným.

Pokud se týká obžalovaného [REDAKCE] dospěl odvolací soud k závěru, že nalézací soud nevzal při právní kvalifikaci jeho jednání v úvahu všechny rozhodné skutečnosti a v důsledku toho pochybil, pokud jednání tohoto obžalovaného kvalifikoval jako dva samostatné skutky. Především je poněkud zavádějící argumentace nalézacího soudu na straně 58 písemného vyhotovení napadeného rozsudku, že obžalovaní v době přípravy obchodu s firmou Truvelo (bod 2) neměli alespoň v hrubých rysech představu o dalším obchodu, a to dodávce munice do Iráku (bod 3) když přípravu k tomuto druhému obchodu začali uskutečňovat až o dva měsíce později a to koncem listopadu 2003. Taková argumentace je v rozporu se skutkovými zjištěními nalézacího soudu tak, jak jsou prezentovány ve skutkových větách výroku o vině pod body 2), 3) napadeného rozsudku, přičemž tato skutková zjištění jsou opřena o obsah provedených důkazů a byla shledána i odvolacím soudem správnými. Dle nich pak obchod s firmou [REDAKCE] byl připravován v době od 23.9. 2003 do 14.4.2004 a obchod s municí do Iráku byl připravován v době od 20.11.2003 do 9.4.2004. Z porovnání obou období je zřejmé, že obchod s firmou [REDAKCE] byl naopak připravován ještě po skončení jednání popsaného pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku a že šlo o dlouhodobější jednání, jež se vzájemně prolínala. Navíc nelze přehlédnout, že právě tyto obchody vzájemně spolu souvisely, a to nejen osobou obžalovaného [REDAKCE] ale rovněž tak do určité míry i osobou svědka [REDAKCE] Reeda (viz výpověď obžalovaného [REDAKCE]). Je tedy logické, že oba obchody se vzájemně prolínaly nejen v časové souvislosti, ale i v osobách obžalovaných a jejich zájmů. Za těchto okolností nelze dovodit, že v případě jednání pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku jednal obžalovaný [REDAKCE] opětovně ve smyslu ustanovení § 124d odst. 2 písm. c) tr.zák. (na rozdíl od obžalovaného [REDAKCE] u něhož je opětovnost dána tím, že se předmětného jednání dopustil poté, co spáchal jednání popsané pod bodem 1) výroku o vině napadeného rozsudku). Pod pojmem opětovně je totiž třeba rozumět případy, kdy pachatel trestný čin opakuje, tedy především souběh trestných činů, příp. případy, kdy pachatel byl již dříve pro takový čin odsouzen. Nicméně v tomto konkrétním případě se oba obchody popsané pod body 2) a 3) výroku o vině napadeného rozsudku přinejmenším po určitou dobu prolínaly a byly uskutečňovány souběžně, navíc jsou spojeny

osobami obžalovaných a v podstatě shodným způsobem provedení, stejně jako předmětem útoku. Za těchto okolností má odvolací soud za to, že v obou popsanych jednáních je nutno spatřovat i v případě obžalovaného [REDAKCE] dva dílčí útoky jediného pokračujícího trestného činu, neboť byly vedeny jednotným záměrem a splňují i všechna další kritéria pokračování ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 tr.zák. Z uvedených důvodů proto odvolacímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE] ve výroku o vině a v navazujícím výroku o trestu zrušit (dle § 258 odst. 1 písm. b/, písm. d/, odst. 2 tr.ř.) a poté za splnění podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr.ř. ve věci znovu rozhodnout tak, že jmenovaný obžalovaný byl uznán vinným shodným jednáním, jak již vymezil v bodech 2) a 3) výroku o vině nalézací soud, přičemž toto jednání bylo právně kvalifikováno jako příprava k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 7 odst. 1 tr.zák. k § 124d odst. 1 tr.zák.

Následně pak odvolací soud musel znovu rozhodnout o trestu ve vztahu k tomuto obžalovanému. Vzal při tom v úvahu všechna hlediska a kritéria rozhodná pro ukládání trestu uvedená v ustanovení § 23 odst. 1 tr.zák. a § 31 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zák., zejména stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného, možnosti nápravy obžalovaného a jeho poměry, přičemž nepřehlédl, že v daném případě se jednalo o dva dílčí útoky, páchané v delším časovém rozpětí, jakož i větší množství munice a adaptérů, jež byly předmětem jednoho z obchodů. Vzal dále v úvahu podíl obžalovaného [REDAKCE] na celé trestné činnosti, a také to, do jaké míry se jeho jednání přiblížilo k dokonání trestného činu a z jakých důvodů k dokonání činu nedošlo. Nemohl rovněž přehlédnout dosavadní bezúhonnost obžalovaného plynoucí ze zahlazení předchozího odsouzení (navíc pro nedbalostní trestný čin zcela odlišného charakteru). S přihlédnutím k těmto skutečnostem tedy vyměřil obžalovanému [REDAKCE] trest odnětí svobody při spodní hranici příslušné trestní sazby (která činila rozmezí od jednoho do osmi roků), a to v trvání 20-ti měsíců, přičemž výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu tří roků (tedy dobu středního trvání), když má za to, že s ohledem na osobu obžalovaného, jeho věk, dosavadní způsob života a podíl na spáchaném činu bude

účelu trestu dosaženo i bez jeho přímého výkonu. Současně však na rozdíl od nalézacího soudu obžalovanému uložil rovněž trest zákazu činnosti, a to zákaz podnikání s předmětem činnosti zahraniční obchod s vojenským materiálem a zákaz výkonu jakékoliv funkce v obchodních společnostech a družstvech s tímž předmětem činnosti, a to ve třetině zákonného rozpětí, tedy na dobu 4 roků, neboť obžalovaný se trestné činnosti dopustil v souvislosti s uvedenou činností a uložení takového trestu vyžaduje zájem společnosti na tom, aby do budoucna bylo obžalovanému ve spáchání obdobné trestné činnosti zabráněno všemi dostupnými prostředky. Pro uložení takového trestu byly splněny rovněž podmínky ustanovení § 50 odst. 1 tr.zák., neboť jde o činnost, ke které je třeba povolení na základě zvláštního zákona.

Pokud jde o výrok o trestu napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] dospěl odvolací soud k závěru, že nalézací soud nevzal v úvahu všechny skutečnosti rozhodné pro ukládání trestu tomuto obžalovanému a v důsledku toho mu uložil nepřiměřeně přísný trest. Nalézací soud sice konstatoval nepříznivý zdravotní stav obžalovaného [REDAKCE] stejně jako skutečnost, že jmenovaný obžalovaný byl po dobu vazby hodnocen kladně a stejně tak se řádně podroboval dohledu probačního úředníka po propuštění z vazby na svobodu, nicméně zcela bez povšimnutí ponechal osobní poměry obžalovaného [REDAKCE] ač informace o nich byly obsaženy ve spisovém materiálu, který měl v době rozhodnutí k dispozici. Odvolacímu soudu tedy nezbylo než v tomto směru doplnit dokazování zejména výsledkem obžalovaného, jakož i přečtením listin, které se k jeho osobním poměrům (zejména rodinné situaci) vztahovaly. Zjistil, že obžalovaný žije ve společné domácnosti se svou matkou [REDAKCE] (ročník [REDAKCE], manželkou [REDAKCE] a čtyřmi nezletilými dětmi [REDAKCE] (r. [REDAKCE]), [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] (r. [REDAKCE]) přičemž posledně dvě jmenované děti jsou nevlastními dcerami obžalovaného. Zdravotní stav matky obžalovaného je dlouhodobě nepříznivý, je upoutána na invalidní vozík, není schopna se o sebe postarat a její stav vyžaduje stálou asistenci. Manželka obžalovaného je státní občankou [REDAKCE] její znalost češtiny je omezená, je na mateřské dovolené. Zatímco synové [REDAKCE] a [REDAKCE]

osobu obžalovaného, tak jeho možnosti nápravy a osobní poměry a nepřehlédl ani množství vojenského materiálu, jež měl být předmětem obchodů, pro něž byl obžalovaný odsouzen. Obžalovaný dosud nebyl soudně trestán, dříve žil řádným životem, od spáchání trestné činnosti uplynula poměrně dlouhá doba a obžalovaný i po propuštění z vazby prokázal své odhodlání žít v budoucnu řádně a nedostat se do konfliktu se zákonem. O svou rodinu řádně pečuje a je evidentní, že právě jeho vazby na rodinné příslušníky, kteří jsou navíc na jeho osobní přítomnosti úzce vázáni, jsou zárukou řádného chování obžalovaného v budoucnu. Z těchto skutečností proto odvolací soud dovodil, že účelu trestu bude dosaženo i bez jeho přímého výkonu, a proto uložený trest odnětí svobody obžalovanému [REDAKCE] podmíněně odložil na maximální možnou zkušební dobu pěti roků a současně nad obžalovaným vyslovil dohled. Současně pak stejně jako v případě spoluobžalovaného [REDAKCE] obžalovanému [REDAKCE] uložil rovněž trest zákazu činnosti, a to zákaz podnikání s předmětem činnosti zahraniční obchod s vojenským materiálem a zákaz výkonu jakékoliv funkce v obchodních společnostech a družstvech s týmž předmětem činnosti, a to v maximální možné výměře, tedy na dobu deseti roků, neboť obžalovaný se trestné činnosti dopustil v souvislosti s uvedenou činností a uložení takového trestu vyžaduje zájem společnosti na tom, aby do budoucna bylo obžalovanému ve spáchání obdobné trestné činnosti zabráněno všemi dostupnými prostředky. Pro uložení takového trestu byly splněny rovněž podmínky ustanovení § 50 odst. 1 tr.zák., neboť jde o činnost, ke které je třeba povolení na základě zvláštního zákona.

Ze všech výše rozvedených důvodů proto rozhodl odvolací soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. **Do dvou měsíců** od jeho doručení je možno proti němu podat **dovolání**. Dovolání mohou podat **nejvyšší státní zástupce** pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a **obviněný** pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně

Michael mají české státní občanství, dcery manželky obžalovaného mají na území České republiky povolen trvalý pobyt (za účelem sloučení s občanem ČR). Obžalovaný má bratra, který žije ve stejné obci jako obžalovaný, nicméně matka obžalovaného je fixována právě na obžalovaného a navíc bratr obžalovaného nežije ve stejném domě a za účelem pomoci v péči o matku pouze dochází do domu obžalovaného [REDAKCE]. Na základě těchto zjištění dospěl odvolací soud k závěru, že poměry obžalovaného [REDAKCE] by naznačovaly, že vzhledem k nim by bylo pro něj nepřiměřeně přísné, pokud by mu byl ukládán trest v rámci trestní sazby stanovené v § 124d odst. 2 tr.zák. (která činí tři až deset let odnětí svobody), neboť právě s ohledem na tyto mimořádné osobní poměry by takto uložený trest byl obžalovaným pocíťován jako podstatně citelnější než u jiných pachatelů. Nicméně odvolací soud současně dospěl k závěru, že s ohledem na to, že obžalovaný se dopustil dvou úmyslných trestných činů, navíc je páchal v delším časovém období a dopustil se jich v souvislosti s větším množstvím vojenského materiálu, nelze současně mít za splněnou i další podmínku pro aplikaci ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák. pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici příslušné trestní sazby, neboť právě vzhledem k těmto jmenovaným skutečnostem nelze dovodit, že účelu trestu by bylo možno dosáhnout i trestem kratšího trvání. Za těchto okolností tedy nebyly i přes přihlédnutí k osobním poměrům obžalovaného [REDAKCE] zcela splněny podmínky ustanovení § 40 odst.1 tr.zák. pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby stanovené příslušným zákonným ustanovením. Lze tedy uzavřít, že ačkoliv nebyly splněny podmínky zmíněného ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák., je nutno vzhledem k osobním poměrům obžalovaného trest, který mu nalézacím soudem byl uložen, považovat za nepřiměřeně přísný. Odvolací soud proto musel z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE] napadený rozsudek zrušit ohledně tohoto obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. e) odst. 2 tr.ř. ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a poté ve věci sám rozhodl tak, že obžalovanému uložil úhrnný trest odnětí svobody toliko v trvání tří roků. Při výměře trestu vzal v úvahu všechna hlediska uvedená v § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr.zák., jak již byla zmíněna výše, nepřehlédl, že obžalovaný spáchal dva úmyslné trestné činy, přičemž ovšem druhý z nich, zakládající přísnou trestní sazbu toliko formou přípravy. Vyhodnotil jak

dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. **Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni** (v daném případě **u Krajského soudu v Brně**). **O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně**. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 1.10.2008.

Předseda senátu:

JUDr. Ivo Lajda, v.r.

Za správnost vyhotovení:

Martina Novotná

